

*az Ember Fia?
világunk véres
zord halál-virág
végezni készül
a komédiát*

*szája hallgat
a szeme énekel
azt éneкли hogy
fehéredni kell
kezünket és szemünket
vértől óvni
fehéret nyílني
és fehéret szólني
akár a gyöngyvirágok milliói
fölszállني
mint
Isten lepkényi lelke
virág-virágban
kehelyről kehelyre*

TORNAI JÓZSEF

Vannak magyarok

*Vannak magyarok, szikkadtak, tiszták,
mint a cserepes agyag a Tiszaháton.
Vannak magyarok, sárosra
isszák magukat a koszos állomáson:
isznak a havas Don-kanyarra,
isznak a tábormok arany váll-lapjára.
Vannak magyarok: hat ujjal
és fogastul jönnek a világra.*

*Ezen a földön nőttek,
nem a tatárszagú Ázsiában,
mégse hisznek a szent bálványokban,
aranyozott isten-fiában.
Kaszát egyenesítettek, voltak
fekete-csimbókos szörnyetegek,
locsogó vérükkel öntözték
a kiszáradt egeket.*

*Felhőből néző nagyapjuk
tótul, zsidóul imádkozott:*

dűlnek szájukból a kiskunsági homokviharok,
Duna-folyású ekloga-sorok.
Együtt mennek a hősökkel,
nyavalyásokkal történelembe:
vannak magyarok: úgy tartják a világot,
mintha kisgyerek lenne,

ártatlanul lesik az arcát:
sír, mosolyog, eliszonyodik?
Nem engedik kiszedni a kezükből
legutolsó lélegzetükig.
Hallgatásukban rejtegetik
az elsodort parti fát, asszonyuk jajszóit,
mégse mentik meg őket
a vízióik!

Nem volt késsel vágható kenyерük,
emésztődéseiket hordták a malomba.
Koponyájukban most az üres hold
lakik hajnalonta;
süti a villódzó sebhelyeket,
port, füstöt, kitört ablakokat.
Vannak magyarok, akiknek
az öröm menyasszony-kárhozat,

lemondás és elrontott ünnep
minden nap-villás reggel.
Fölkelnek az ágyból és belebuknak
a sírba gimnázista-fejjel.
Fölfalják az idegen zászlókat
vagy meghíznek, mint a szolgák.
Vannak magyarok, rég tudják,
hogy ahol élnek, szeles ország.

A csúcsos, menetelő jegenyék zajából
kihallják a pontos muzsikát,
házuk előtt éjjéli időben
csapatostul tutulnak a kutyák.
Becézik ezt a kis földet, hazát,
és fülük mellett eleresztik a szót.
Vannak magyarok, várnak, szédülnek,
szívüket-lecsukók.

A tegnapiért eladják a mát,
puha ingért a kabátot.
De vannak magyarok: István királyra,
új ezer évre vágyók.
Nem fogadják meg az anyai szót,
komor és makacs árvák.
Az emberiségnek a fából-
vaskarikákat ők csinálják.

A fehér felhő nap-feje

A fehér felhőnek nap-feje nő,
arany-csodálkozásban
a domb, tüske-sebezte arcom.
Lehajlik az ezüstnyárfa-árnyék,
hogyan a szél-mosta
folyón keresztülússzon.
Hagyom, hogy a víz jeges zöldje
elmerítse a karom, a mellem.
Eszembejut kisfiú-időm,
semmi se volt akkor
csak a fény meg a Duna. És éjszaka,
mint odujából a bagoly,
alvó szívemből tüzes szemmel
nézett a teremtésbe isten.

Az örökkévalóságot számolom

Egyezséget kötöttem istennel:
ő nem engedi, hogy boldog legyek,
de a gyalázattól megóvja életemet,
én meg szeretem
és a véremlen éppúgy csodálom,
mint a bogarak összetapadásában
meg a kakukkfű illat-szavában.
Hanyattdülök
a Vadgalamb-tisztáson
és az örökkévalóságot számolom
fogycatkozó sejtjeimmel.

Fölébredek s ijedten nézem

Este a Balatonba hajló Badacsonyt
figyelve hallgattam az akadozó
levelibéka-zenét.
Éjjélkor a csillagok úgy csapódtak
a holdas mélybe, mint tejbe a légy.

Fölébredek s ijedten nézem:
egy lüktető-zöld fenyő csúcsát

